

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

1040 София, ул. "Славянска" №1, тел.: 02/ 91 408(центра), факс: 02/ 987 00 98

Изх. № 10-07-3 / 02.07.2004
(Моля цитирайте при отговор)

На Ваш №.....

*Възк. д. № 4/2004;
Да се разгледа за всички
седмич. от 07.2004 г.*

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТ А Н О В И Щ Е
от
АНТОН СТАНКОВ – МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО
по
КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 4 за 2004 г.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА
КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

С определение на Конституционния съд от 15 юни 2004 г. съм конституиран като заинтересувана страна по конституционно дело № 4 за 2004 г., образувано по искане на Пленума на Върховния касационен съд на основание чл.150, ал.1 от Конституцията за установяване противоконституционност на § 64 от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт /ЗИДЗСВ/, с който се изменят ал.2 и 3 на чл. 196

от Закона за съдебната власт/ЗСВ/ , на чл. 36, 36а, 36б и 36в и на § 40 ЗИДЗСВ в частта му, с която се създава ал. 7 на чл. 125а .

С посоченото определение искането е допуснато за разглеждане по същество, като оспорените разпоредби са обособени в три групи.

I. По § 64 ЗИДЗСВ(обн., ДВ, бр. 29 от 2004 г.), с който ал. 2 и 3 на чл. 196 ЗСВ придобиват нова редакция:

Според Пленума на Върховния касационен съд тези разпоредби следва да бъдат обявени изцяло за противоконституционни, тъй като противоречат на чл. 87, ал.2 и на чл. 117, ал. 3 от Конституцията.

Съгласно чл. 196, ал.2 ЗСВ “Висшият съдебен съвет съставя проект на годишен бюджет на съдебната власт, който представя в Министерството на финансите за включване в проекта на закон за държавния бюджет на Република България за съответната година”. Член 87, ал. 2 от Конституцията предвижда ,че “законопроектът за държавния бюджет се изготвя и внася от Министерския съвет”, а според чл. 117, ал. 3 “съдебната власт има самостоятелен бюджет”.

В искането си вносителят твърди, че посочените конституционни разпоредби предопределят една специфична процедура за внасяне на бюджета на съдебната власт, която ще бъде “категорично накърнена”, ако проектобюджетът, подготвен от Висшия съдебен съвет /ВСС/, се внесе в Министерството на финансите. Нещо повече – твърди се, че Министерството на финансите не може да има никакви правомощия спрямо бюджета, подготвен от ВСС, както и че не може да извършва никакви действия за включване бюджета на ВСС в проекта на Закон за държавния бюджет на Р България за съответната година. В подкрепа на това си твърдение вносителят сочи и Решение № 18 от 1993 г. на Конституционния съд по к.д. № 19 от 1993г.

Съгласно чл. 196, ал. 3 ЗСВ Министерският съвет внася в Народното събрание проекта на закон за държавния бюджет на Р България за съответната година, заедно с проекта на годишен бюджет на съдебната власт, предложен от ВСС с подробна обосновка. Министерският съвет изразява становище пред Народното събрание по проекта на бюджет на съдебната власт, предложен от ВСС.

В искането си вносителят твърди, че с приемането на тази нова редакция на ал. 3 се отменя съществуващата дотогава категорична забрана за Министерския съвет да изменя проекта на бюджета на съдебната власт, което е в противоречие с чл. 117, ал. 3 от Конституцията.

Твърди се също така, че Министерството на финансите не е органът , който изготвя и внася държавния бюджет. Предвиденият в ЗСВ ред за изготвяне и внасяне на бюджета на съдебната власт накърнявал неговата самостоятелност.

Искането за установяване противоконституционността на чл. 196, ал. 2 и ал. 3 ЗСВ е неоснователно по следните съображения:

В отговор на конституционноустановения принцип за самостоятелност на бюджета на съдебната власт законодателят е предвидил съответна процедура, съдържаща разпоредби относно неговото съставяне и приемане. По-конкретно – това са чл. 16, 19, 20 и 22 от Закона за устройството на държавния бюджет /ЗУДБ/.

Не намирам за основателно твърдението на вносителя, че оспорваните разпоредби на чл. 196, ал. 2 и 3 ЗСВ накърняват тази процедура и заедно с това – и самостоятелността на бюджета на съдебната власт. Не изразявам съгласие и с твърдението, че министърът на финансите не може да има никакви правомощия спрямо бюджета, подготвен от ВСС. Опосредяващата функция на министъра на финансите в рамките на процедурата по изготвяне на държавния бюджет е предвидена на законово ниво в чл. 19 ЗУДБ, съгласно който министърът на финансите изготвя окончателния проект на държавния бюджет и го внася в Министерския съвет заедно с мотивиран доклад. Тези действия на министъра на финансите неоснователно се сочат и като накърняващи самостоятелността на бюджета на съдебната власт. Действително, съгласно чл. 117, ал. 3 от Конституцията съдебната власт има самостоятелен бюджет. Тази самостоятелност, обаче, не може да бъде неограничена. Както самият Конституционен съд е посочил в свое решение № 3 от 1992 г. по к. д. № 30 от 1991 г., съдебната власт в своята организационна цялост е на издръжка на държавния бюджет. Затова нейният бюджет се включва в държавния с оглед установяване на приходно - разходния баланс. Това именно налага необходимостта, самостоятелният бюджет на съдебната власт, изготвен от ВСС, като процедура да бъде представен първо на министъра на финансите.

Предвид цитираното по-горе решение на Конституционния съд логично следва изводът, че върху министъра на финансите, а впоследствие - върху Министерския съвет пада безусловното задължение за предварителна обвързаност на бюджета на съдебната власт, за да се инкорпорира той в държавния бюджет. Министерският съвет може да преценява проектобюджета на съдебната власт, без да го изменя, като в същото време има право да изразява становище по него.

С направеното изменение на чл. 196, ал. 3 ЗСВ не се нарушава конституционно предвидената самостоятелност на бюджета на съдебната власт. Такъв текст, като общо правило по отношение съставянето на годишния бюджет, съществува в ЗУДБ (чл. 20, ал. 2) и се прилага и по отношение бюджета на съдебната власт. В допълнение бих подчертал, че цитираното по-горе решение на Конституционния съд сочи Министерския съвет и министъра на финансите като органи, които могат да направят цялостна или частична преценка на проектобюджета

на съдебната власт, да изразяват несъгласие със съдържащи се в него позиции, да предлагат съкращения на незаконосъобразни и неправилни разходи, да изискват икономии и др. Окончателната преценка относно общия обем на бюджета на съдебната власт и разпределението на кредитите, съгласно чл. 84, т. 2 от Конституцията се прави от Народното събрание.

По тези съображения считам, че не е налице нарушение на принципа на разделение на властите, нито пък на принципа за самостоятелност на бюджета на съдебната власт. Това е така и защото разпоредбите на чл. 196, ал. 2 и 3 ЗСВ в новата им редакция не съдържат никакви съществени различия с тези в предишната им редакция (ДВ, бр. 74 от 2002 г.). Те само по-подробно пресъздават предвидената в ЗУДБ бюджетна процедура, която задължително следва да се спазва и в процеса на изготвяне и внасяне от ВСС на проекта на бюджет на съдебната власт.

В случай че се приеме за противоконституционна разпоредбата на чл. 196, ал. 2 ЗСВ, би следвало да се обяви за противоконституционна и глава втора "Съставяне на държавния бюджет" ЗУДБ.

Предвид изложеното считам, че разпоредбите на чл. 196, ал. 2 и 3 ЗСВ не противоречат на чл. 87, ал. 2 и на чл. 117, ал. 3 от Конституцията.

Ето защо искането за установяване противоконституционност на посочените разпоредби е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

II. По искането за обявяване противоконституционност на чл. 36а и 36в ЗСВ (обн. ДВ, бр. 74 от 2002 г.) и на §§ 13 и 14 ЗИДЗСВ (обн. ДВ, бр. 29 от 2004 г.), с които са изменени чл. 36 и 36б ЗСВ

В искането си вносителят твърди, че с посочените четири разпоредби се формира цялостна противоконституционност на материята, свързана с материалното обезпечаване на съдебната власт, включително относно придобиването и стопанисването на сградния фонд. Уредбата, предмет на тези разпоредби, водела до противоречие с чл. 8 във връзка с чл. 117, ал. 2 и 3 от Конституцията. Твърди се, че с посочената регламентация противоконституционно се възлагат функциите по материална обезпеченост на съдебната власт изключително на Министерството на правосъдието, което е орган на изпълнителната власт. В подкрепа на твърденията си вносителят сочи и практиката на Конституционния съд по тези въпроси, материализирана в Решение № 18 от 1993 г. по к. д. № 29 от 1993 г., Решение № 11 от 2002 г. по к. д. № 18 от 2002 г., Решение № 14 от 1995 г. и Решение № 4 от 2003 г. по к. д. № 2 от 2003 г.

Искането на вносителите е неоснователно по следните съображения:

Съгласно чл. 36 ЗСВ Министерството на правосъдието осигурява материалните условия за дейността на органите на съдебната власт, като средствата за капиталови разходи се осигуряват по бюджета му. Като логично продължение на чл. 36 се явява съдържанието на чл. 36а, съгласно който Министерството на правосъдието може да придобива недвижими имоти и ограничени вещни права върху недвижими имоти за нуждите на органите на съдебната власт. Със следващите два члена – чл. 36б и чл. 36в е уредено създаването на фонд “ Съдебни сгради” към Министерството на правосъдието , източниците за набиране на средства за него, както и тяхното предназначение. Тук бих отбелязал, че един по- внимателен прочит на тези четири разпоредби безусловно налага извода за тяхната взаимна връзка и логическа последователност. Заслужава да се отбележи и фактът , че в исторически план материалното осигуряване на дейността на органите на съдебната власт винаги е било функция на Министерството на правосъдието. Това не е случайно. Конституцията в чл.117, ал.1 посочва, че съдебната власт защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата. Основната функция на съдебната власт е да решава правни спорове и да осигурява правния мир - чл.119, ал.1 от Конституцията. Предназначението на администрацията в органите на съдебната власт е непосредствено да обслужва правораздавателната функция на съда в деловодно и др.техническо отношение. В съда няма администрация, която да подготвя управленчески актове.

Оспорваните четири разпоредби не нарушават конституционния принцип за разделение на властите. Нещо повече - те осигуряват с материални условия основната функция на съдебната власт, която е осъществяване на правосъдието в Р България , а Министерският съвет организира стопанисването на държавното имущество, като придобива такова имущество и го предоставя за стопанисване на органите на съдебната власт.

Конституционният съд нееднократно се е произнасял във връзка с разделението на властите и взаимодействието между тях. Според Решение № 6 от 1993 г. по к.д. № 4 от 1993 г. “правното и политическо съдържание на термина “разделение на властите” се състои в това, че държавната власт има три основни сфери на проявление, възложени на три основни системи от органи, които са относително независими един от друг и функционират в определена взаимна връзка. Става дума за трите основни функции на държавната власт, т.е. разграничаване компетентността между трите групи органи, а не някакво тривластие, изключено в управлението на съвременната държава. Тази е идеята, вложена в чл.8 от Конституцията.” Това виждане е застъпено и в Решение № 14 от 2001 г. по к.д. № 7 от 2001 г., както и в Решение № 1 от 1999 г. по к.д. № 34 от 1998 г.

Относно правомощието на Министерския съвет по чл. 106 от Конституцията също има постановени тълкувателни решения на

Конституционния съд. В свое Решение № 11 от 2002 г. Конституционният съд е приел следното:

“1. Конституцията в чл. 8 и чл. 117 прогласява разделението на властите и независимостта на съдебната власт. Тези принципи изключват възможността Министерският съвет директно или чрез други органи да упражнява правомощията по стопанисването на държавното имущество, предоставено по чл. 106 от Конституцията на съдебната власт за осъществяване на нейните функции.

2. Терминът "организира", употребен в чл. 106 от Конституцията относно държавното имущество, необходимо за функционирането на съдебната власт, означава, че изпълнителната власт в лицето на Министерския съвет или на определен от него министър или друг държавен орган може да организира стопанисването на такова имущество единствено като го предоставя изключително и само на органите на съдебната власт.

3. Понятието "независима", употребено за съдебната власт в чл. 117, ал. 2 от Конституцията, включва и независимостта в стопанисването на предоставеното ѝ имущество.”

Това решение на Конституционния съд във връзка със задължителното тълкуване на чл. 106 от Конституцията се отнася само до стопанисването на държавното имущество, предоставено на съдебната власт. Ето защо то не може да се приложи и по отношение на придобиването на държавно имущество за нуждите на тази власт, включително и по отношение на средствата за капиталови разходи, необходими за поддържането и възстановяването на това имущество. По тези съображения разпоредбата на чл. 36а не нарушава принципа на разделение на властите, нито принципа на независимостта на съдебната власт, прокламирани от Конституцията. С тази разпоредба на законово ниво е предоставена възможност за Министерството на правосъдието, да придобива недвижими имоти и ограничени вещни права върху тях за нуждите на органите на съдебната власт , а не възможност за стопанисване на държавно имущество, предоставено ѝ за осъществяване на нейната дейност.

В Решение № 19 от 1993 г. по к.д. № 11 от 1993г. Конституционният съд приема, че Министерският съвет организира стопанисването на държавното имущество , като се грижи за реда, по който ще бъде извършено и определя този, който ще го извършва. Организирането е типична управленска функция. Като висш изпълнителен орган Министерският съвет определя от кого и по какъв ред се стопанисва държавното имущество, освен ако със закон е предвидено друго.

Във всички посочени по-горе тълкувателни решения Конституционният съд допуска възможността, не само Министерският съвет, а и друг орган на изпълнителната власт да може да организира

стопанисването на държавното имущество. В конкретния случай това е министърът на правосъдието, подпомаган от своята администрация. Несъмнено, за да изпълнява това свое правомощие, министърът на правосъдието се нуждае от финансови средства, които следва да се осигурят по бюджета на Министерството на правосъдието.

Като се изхожда от същностното съдържание на различните видове органи от съдебната система или свързани със съдебната система и по аргумент от чл. 3 от Устройствения правилник на Министерството на правосъдието, приет с Постановление на Министерския съвет № 192 от 2002 г., министърът на правосъдието следва да осъществява правомощията по стопанисване и управление на имуществото-държавна собственост, предназначено за нуждите на органите на съдебната власт. Министърът на правосъдието е централен едноличен орган на изпълнителната власт, който ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика в областта на правосъдието - чл.3 от Устройствения правилник на Министерството на правосъдието. Една от насоките на държавната политика в областта на правосъдието е материалната обезпеченост на магистратурата. Дейността по управление и стопанисване на държавното имущество е оперативна дейност. В тази си дейност министърът на правосъдието е подпомаган от администрация, която подготвя издаването на съответните актове. Като член на правителството министърът на правосъдието изразява и отстоява интересите на съдебната власт по отношение на нейната материална обезпеченост. Разискваната компетентност на министъра на правосъдието е израз на необходимата връзка и взаимодействие между съдебната и изпълнителната власт. Конституционният съд е разгледал коментираното съотношение между правомощията на изпълнителната власт по чл.106 от Конституцията и взаимоотношението между отделните власти в Решение № 14 от 1995 г. по к. д. №23 от 1995 г. В него са посочени границите, в които изпълнителната власт упражнява правомощието си по стопанисване и управление на държавното имущество. Конституционният съд приема, че при упражняване на правомощието си да организира стопанисването на държавното имущество Министерският съвет не може да затруднява дейността на конституционно установени органи като президента, Народното събрание, съдебните органи и Конституционния съд. Министерският съвет не може да се разпорежда с държавни имоти, в които се помещават посочените държавни институции, като издава едностранни актове по целесъобразност, освен с тяхното изрично съгласие. В мотивите към посоченото решение се дефинира понятието разпоредителни действия с оглед предмета на постановеното тълкуване - това са онези управленски действия, облечени във формата на съответни актове, чрез които обекти на публичната държавна собственост се предоставят, разпределят, преразпределят и др. на различни държавни органи.

Така очертаните рамки на правомощието на изпълнителната власт по чл.106 от Конституцията гарантират нормалното функциониране на органите на съдебната власт. Още повече, че съгласно чл.117, ал.1 и чл.120 от Конституцията актовете и действията по управление и стопанисване на държавното имущество подлежат на съдебен контрол. Ако с конкретен акт или действие се затруднява дейността на органите на съдебната власт, този акт /действие/ може да бъде атакуван пред съда. Въпрос на конкретна преценка по конкретен правен спор е, дали е налице акт на изпълнителната власт, който затруднява функционирането на съдебната власт.

Да се твърди, че всички актове на изпълнителната власт по стопанисване и управление на държавното имущество, предназначено за нуждите на съдебните органи а priori са в противоречие с Конституцията, е абсурдно. Твърдението на вносителя, че с тези разпоредби се накърнява материалната независимост на съдебната власт и самостоятелността на нейния бюджет, е неправилно. Напротив, целта е магистратурата да бъде освободена от неприсъщи задължения и ангажименти, за да може успешно да осъществява функцията, заради която съществува - да правораздава и то - качествено.

Член 117, ал.3 от Конституцията постановява, че съдебната власт има самостоятелен бюджет. В този случай нормата на чл.117, ал. 3 има за принципно предназначение да отдели бюджета на съдебната власт от бюджетните компетенции на Министерския съвет по чл. 106 от Конституцията, за да осигури нейната независимост /Решение № 18 от 1993 г. по к.д. № 19 от 1993 г./ Норма, аналогична на чл.117, ал.3 по отношение на стопанисването и управлението на държавното имущество за нуждите на съдебната власт, Конституцията не съдържа. Ако конституционният законодател бе искал да предостави управлението и стопанисването на част от държавното имущество на органите на съдебната власт, той би го постановил изрично чрез подхода, приложен по отношение на държавния бюджет.

Нарушаването на принципа на разделение на властите, а оттам - и на независимостта на съдебната власт, означава на практика изземване или разместване на конституционни функции между отделните власти /Решение № 14 от 2001 г. по к.д. № 7 от 2001 г./. Осигурявайки материалните условия за дейността на органите на съдебната власт, Министерството на правосъдието нито изземва, нито се опитва да размества функции, определени от Конституцията за съдебната власт. Обратното - осъществяването на такива функции от органи на съдебната власт би нарушило принципа на разделение на властите и би довело до вмешателство в сфера, която Конституцията определя за изпълнителната власт. Съдът работи в материална база, чието осигуряване е в

правомоцията на изпълнителната власт, изхождайки от естеството на тези правомоция.

Ето защо твърдението на вносителя , че всички средства за осигуряване на материалните условия за дейността на органите на съдебната власт трябва да се предвидят в бюджета на съдебната власт, е несъстоятелно.

Неправилно, според мен, е и твърдението на вносителя, че фонд "Съдебни сгради" трябва да бъде самостоятелен или към ВСС. Това си твърдение той обосновава с факта , че основните средства за фонда идват от дейности , свързани с правораздаването и се разходват за материалното обезпечаване на правораздаването . В подкрепа на искането си вносителят твърди, че използването на средствата от фонд "Съдебни сгради" се извършвало по преценка на изпълнителната власт. Подобно твърдение е напълно необосновано предвид съществуващата в Закона за държавния бюджет на Р България за 2004г. разпоредба на чл. 2 , ал. 7 . Съгласно тази разпоредба разходването на средствата по фонд "Съдебни сгради" се съгласува с ВСС. Такова твърдение не намира опора , а напротив , противоречи и на принципното становище, изразено от Върховния касационен съд в искането му за образуване на конституционно дело № 18 за 2002 г. , по което вече е постановено Решение № 11 на Конституционния съд от 2002 г. В искането си Върховният касационен съд буквално е формулирал следното:

"Същевременно не считаме за противоконституционни текстовете от ЗСВ, с които се създава фонд "Съдебни сгради" и съответно звено в Министерството на правосъдието, тъй като те не засягат стопанисването и управлението на държавното имущество, необходимо за функционирането на съдебната власт, а се отнасят само до организацията по неговото формиране (създаване) , за да бъде предадено след това на магистратурата".

Създаването на фонд "Съдебни сгради" към Министерството на правосъдието гарантира обективното управление и разходване на средствата в него, като се отчитат интересите на всички органи на съдебната власт. Нищо в Конституцията или в досегашната практика на Конституционния съд не дава основание да се оспори този извод.

Предвид изложеното считам, че разпоредбите на чл. 36, 36а, 36б и 36в ЗСВ не противоречат на чл.8 във връзка с чл. 117, ал. 2 и 3 от Конституцията.

Ето защо искането за установяване противоконституционност на посочените разпоредби е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

III. По искането за обявяване противоконституционност на § 40 ЗИДЗСВ(обн. ДВ, бр. 29 от 2004 г.), в частта му с която се създава ал. 7 на чл. 125 а ЗСВ

В искането си вносителят твърди, че разпоредбата на чл. 125а , ал. 7 ЗСВ противоречи на чл. 4 / принципа за правовата държава/ и чл. 129, ал. 5 от Конституцията.

Конституцията с ал. 5 на чл. 129 въвежда единното понятие “административен ръководител” , което , съгласно вносителя на искането , обхваща две категории длъжности : титуляр административен ръководител и заместник административен ръководител . Вносителят на искането твърди , че въвеждането на ограничен мандат на заместниците за срока на мандата , по време на който съответният административен ръководител изпълнява длъжността си, е в противоречие с предвидения в чл. 129, ал. 5 от Конституцията петгодишен мандат на административния ръководител. Твърди се, че е недопустимо в ал. 5 и 7 на чл. 125а ЗСВ да се предвиждат два различни режима за попадащите в рамката на общото конституционно понятие “административен ръководител” - административен ръководител титуляр и негов заместник. В подкрепа на искането се сочи и Решение № 1 от 2004 г. на Конституционния съд във връзка със самостоятелността на всеки индивидуален мандат и невъзможността, той да бъде поставян в зависимост от мандата на друго длъжностно лице.

Искането за установяване противоконституционност на § 40 ЗИДЗСВ в частта му , с която се създава ал.7 на чл. 125а е неоснователно по следните съображения:

Общозвестен факт е , че последните изменения и допълнения на ЗСВ, обнародвани в “Държавен вестник”, бр. 29 от 2004 г. , част от които е и оспорваният § 40, са пряка и непосредствена последица от първата поправка в Конституцията. За първи път на конституционно ниво, с чл. 129, ал. 5, в органите на съдебната власт се въведе правната фигура на административния ръководител. В същото време не случайно в текста на новосъздадената ал. 5 се определя, че административните ръководители в органите на съдебната власт , с изключение на тези по ал. 2, се назначават на ръководната длъжност за срок от пет години с право на повторно назначаване. Още тук, на конституционно ниво, посредством използваното препращане към ал. 2 , е определен обхватът на понятието ”административен ръководител” – това е само титулярът на съответната длъжност . В този смисъл неправилно вносителят на искането твърди, че на законово ниво, т.е. в ЗСВ, е налице “раздвояване” на единния конституционен режим по отношение на административните ръководители. Подходът, използван в ЗСВ, изцяло следва този, използван от конституционния законодател. Разпоредбата на чл. 125а, ал. 5 , която предвижда петгодишен мандат за административните ръководители с

право на повторно назначаване, също използва метода на препращането към ал. 4 на чл. 125а ЗСВ. В случая по този начин се изключват тримата висши магистрати – председателят на Върховния касационен съд, председателят на Върховния административен съд и главният прокурор, които съгласно ал. 4 се назначават за срок седем години без право на повторно избиране.

Нещо повече – всички разпоредби , съдържащи се в чл. 125а ЗСВ , с оглед на своето съдържание, са построени на принципа на ясното разграничаване на административните ръководители от техните заместници. В ал. 1 изрично са изброени длъжностите на административните ръководители в органите на съдебната власт, а в ал. 2 законодателят е определил, че в своята дейност административните ръководители се подпомагат от заместници, определени от ВСС. В тази посока е и текстът на ал. 3, съгласно която административният ръководител във всички случаи на отсъствие възлага с писмена заповед на един от заместниците си да изпълнява функциите му или част от тях. Съдържанието на ал. 7 отново ясно разграничава административния ръководител, който има самостоятелен мандат, от неговия заместник, който се назначава за срока на мандата на съответния ръководител. В този смисъл неправилно е твърдението на вносителя, че в ал. 7 е определен ограничен мандат на заместниците на административните ръководители, тъй като в Конституцията и в ЗСВ за тях не се предвижда самостоятелен мандат . Правило , а не прецедент е използваният и от ЗСВ “принцип на екипност”, съгласно който заместниците следват мандата на своите ръководители.

Не е налице противоречие на оспорваната разпоредба на чл. 125а, ал. 7 ЗСВ с чл. 4 от Конституцията , прокламиращ принципа на правовата държава . Това е така, тъй като, предвид всичко изложено по-горе, в ЗСВ не се съдържа вътрешно противоречие , породено от съществуването на два различни режима по отношение мандата на административните ръководители, което неправилно се твърди от вносителя. Не може да се говори за продължителност на мандат, когато такъв не е предвиден за заместниците на административните ръководители нито на конституционно , нито на законово ниво.

В допълнение бих посочил, че твърдението на вносителя не може да се аргументира и с Решение № 1 на Конституционния съд от 2004 г. , тъй като това решение се отнася само за лица, чиито мандат е конституционно установен , т. е. за административните ръководители, но не и за лица, за които Конституцията не предвижда мандат, каквито са техните заместници.

Предвид изложеното считам, че разпоредбата на чл. 125а, ал.7 ЗСВ не противоречи на чл. 129, ал. 5 и на чл. 4 от Конституцията.

Ето защо искането за установяване противоконституционност на оспорваната разпоредба на чл. 125а, ал. 7 ЗСВ е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР:

АНТОН СТАНКОВ

A handwritten signature in black ink, appearing to read "АНТОН СТАНКОВ", written over the official stamp.